

Arrest

nr. 326 875 van 16 mei 2025
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. BOAMAH
Gijzelaarsstraat 21/C
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie,
thans de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift X, die verklaart van Poolse nationaliteit te zijn, op 30 januari 2025 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 31 december 2024 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de syntheseseminarie.

Gelet op de beschikking van 11 maart 2025, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 april 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat P. BOAMAH en van advocaat O. SOZEN, die *loco* advocaat H. CILINGIR verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 9 september 2019 wordt de verzoekende partij van ambtswege afgevoerd. Op 10 september 2018 wordt de E+-kaart van de verzoekende partij gesupprimeerd.

1.2. Op 13 oktober 2024 wordt de verzoekende partij onder aanhoudingsmandaat geplaatst.

1.3. Op 17 oktober 2024 wordt de verzoekende partij het formulier hoorrecht betekend.

1.4. Op 31 december 2024 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“De heer: (...)

wordt het bevel gegeven om onmiddellijk het grondgebied van België te verlaten.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikelen van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Artikel 7, eerste lid, 3°, artikel 44bis en artikel 44ter, van de wet van 15 december 1980: wordt door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie of zijn gemachtigde, geacht de openbare orde te kunnen schaden, het gedrag van de betrokkene vormt een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving:

Betrokkene werd op 13.10.2024 onder aanhoudingsmandaat geplaatst voor afpersing, wapens-verboden wapenfabricatie/verkoop/invoer/dragen, feiten waarvoor hij nog veroordeeld kan worden.

Ingevolge de aard van de feiten waarvan betrokkene verdacht wordt (afpersing, wapens-verboden wapenfabricatie/verkoop/invoer/dragen) concludeert de Administratie dat betrokkene momenteel een gevaar kan betekenen voor de rust van de burgers evenals voor de handhaving van de openbare orde. Met andere woorden, het gedrag van betrokkene betekent een reële, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de maatschappij.

Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene in het bezit was van een E+ kaart, gesupprimeerd op 10.09.2018. Hij werd op 07.09.2018 van ambtswege afgevoerd.

Overeenkomstig artikel 39§7 van het KB van 08/10/1981, wordt de vreemdeling die ambtshalve wordt geschrapt door het gemeentebestuur of van wie de verblijfstitel al meer dan drie maanden is verstreken, verondersteld het land te hebben verlaten, behoudens bewijs van het tegendeel.

Uit het administratief dossier kan niet blijken dat betrokkene in de betwiste periode aanwezig was in het Rijk.

Overeenkomstig artikel 42 quinquies § 7 van de wet van 15/12/1980 wordt het duurzaam verblijfsrecht verloren door een afwezigheid van meer dan 2 achtereenvolgende jaren uit het Rijk. Bij gebrek aan bewijs van het tegendeel, moet daarom vastgesteld worden dat betrokkene het duurzaam verblijfsrecht heeft verloren.

Artikel 44ter, van de wet van 15 december 1980: gezien voorgaande wordt aan betrokkene geen termijn toegekend om het grondgebied van het Rijk te verlaten.

Betrokkene heeft het ontvangstbewijs met betrekking tot de hoorplicht getekend in de gevangenis op 17.10.2024.

Betrokkene liet echter na deze vragenlijst in te vullen en aan de Administratie over te maken. Aldus liet betrokkene op eigen initiatief na de Administratie in kennis te stellen van de specifieke elementen die zijn dossier kenmerken toen hem de gelegenheid gegeven werd om nuttig voor zijn belangen op te komen en zijn standpunt op een daadwerkelijke en nuttige wijze kenbaar te maken.

Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene bezoek ontvangt in de gevangenis van verschillende familieleden. Vooral het recht op gezinsleven gehandhaafd kan worden, dient betrokkene eerst gebruik te maken van de voor hem openstaande wettelijke verblijfsmogelijkheden. Uit het administratief dossier kan niet blijken dat betrokkene het nodige gedaan heeft om zijn verblijf van meer dan 3 maanden in België te regulariseren. Betrokkene heeft 2 kinderen in België. Het is onduidelijk of betrokkene weldegelijk een gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM onderhoudt met zijn kind(eren). Hij legt geen enkel bewijsstuk voor dat aantoonde hoe hij invulling geeft aan het gezins- en/of familieleven met zijn kind(eren) noch wordt aangetoond dat hij een sterke band zou hebben met zijn kind(eren). Hij toont niet aan of hij bijdraagt aan het onderhoud van de kinderen, of hij deelt in de beslissingen over de opvoeding van de kinderen, of hij regelmatig contact met zijn kinderen onderhoudt, et cetera. Het contact met vrienden en familie in België kan ook onderhouden worden door moderne communicatiemiddelen of door korte bezoeken naar de plaats alwaar hij verblijft.

Vooraleer het recht op gezinsleven gehandhaafd kan worden, dient betrokkene eerst gebruik te maken van de voor hem openstaande wettelijke verblijfsmogelijkheden. Het administratief dossier bevat geen elementen waaruit zou blijken dat de betrokkene bij terugkeer naar Polen een reëel risico zou lopen onderworpen te worden aan een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 EVRM. Een schending van artikel 3 EVRM wordt dan ook niet aangenomen.

Indien betrokkene geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken of indien hij zijn verplichting tot medewerking niet nakomt, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar zijn adres begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of hij daadwerkelijk vertrokken is van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is.

Indien betrokkene nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politiecommissariaat en vasthouding met het oog op verwijdering."

2. Over de rechtspleging

De verzoekende partij heeft ervoor geopteerd een syntheseseminarie neer te leggen. Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het

verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), "doet de Raad uitspraak op basis van de synthesememorie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60".

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

3.1.1. Haar eerste middel zet de verzoekende partij in haar synthesememorie uiteen als volgt:

"Artikel 8 EVRM primeert als hogere norm op de Vreemdelingenwet.

Artikel 8 EVRM luidt als volgt: (...)

Om een schending van artikel 8 van het EVRM te kunnen aanvoeren, dient er vooreerst sprake te zijn van een gezinsleven in de zin van artikel 8, eerste lid van het EVRM.

Uit het uittreksel rijksregister van verzoeker blijkt duidelijk dat verzoeker zijn gezin hier in België heeft. (stuk 4) Verzoeker is een gescheiden man, maar hij heeft een sterke band met zijn kinderen en met zijn ex-vrouw.

Zijn moeder, tante en andere familieleden verblijven hier in België. Zoals reeds gemeld, verblijft verzoeker sinds 1994 in België en heeft hij geen contact meer met personen in Polen.

Tijdens de echtelijke moeilijkheden en vanwege de echtscheiding met zijn partner kon verzoeker geen domicilie behouden en werd hij van ambtswege afgevoerd.

Gelet op het feit dat er sprake is van een hecht gezin in de zin van artikel 8 van het EVRM, diende de verwerende partij rekening te houden met de mogelijke schending van artikel 8 EVRM, hetgeen de verwerende partij niet gedaan heeft.

De verwerende partij maakt zich derhalve hierbij schuldig aan een schending van artikel 8 EVRM.

Artikel 8 van het EVRM beschermt naast het gezinsleven tevens het privéleven.

Onder het recht op respect van het privé-leven, toegekend door de internationale beschermingsinstrumenten van de rechten van de mens, moet worden verstaan als het recht van elke menselijk wezen om zijn affectieve, sexuele en familiale relaties te beleven waarbij zijn vrijheid, zijn waardigheid en zijn verantwoordelijkheid worden gerespecteerd» (J.-L. RENCHON, «La Convention européenne et la régularisation des relations affectives et familiales dans une société démocratique », in La mise en oeuvre interne de la Convention européenne des droits de l'homme, Ed. Jeune barreau de Bruxelles, 1994, p.92)

In het onderhavig geval, moet het onderzoek naar de proportionaliteit uitgevoerd worden, rekening houdend met dit recht op het privéleven.

De Raad van State, preciseert in dit opzicht in haar arrest n° 58.969 van 1 april 1996 dat « het recht op respect van het privé- en familieleven, toegekend door het art. 8.1 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens, kan worden beperkt door de contracterende Staten binnen de grenzen vastgesteld door het art. 8.2. van hetzelfde Verdrag; dat de wet van 15 december 1980 aangaande de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, in de lijn ligt van deze alinea; dat, als de toepassing van deze wet op zich geen inbreuk op het bovenvermelde art. 8 uitmaakt, de uitvoering van een verwijderingsmaatregel, rekening houdend met de omstandigheden, effectief strijdig kan blijken te zijn met dit artikel. » (R.D.E.. 1996, p. 743-744)

Paragraaf 2 van deze zelfde beschikking staat geen inmenging in dit recht toe dan op voorwaarde dat de inmenging voorzien is door de wet, dat zij overeenkomstig de wettelijke doelstellingen is zoals gedefinieerd in deze paragraaf en dat zij noodzakelijk is in een democratische maatschappij.

Naast deze "principes" doet het Europees Hof voor de Rechten van de Mens een beroep op een aantal criteria, die toelaten uit te maken of zo'n daadwerkelijke maatschappelijke behoefte voorligt.

Ten eerste is er het pertinentie criterium. De maatregel moet relevant zijn om het beoogde doel te bereiken.

Inzake quod certe non.

Een tweede criterium is dat van de proportionaliteit. Hier is de essentiële vraag of er een redelijke verhouding bestaat tussen de aantasting van het recht enerzijds en de legitieme doelstelling die nagestreefd wordt anderzijds.

In casu kan moeilijk worden aanvaard dat de beslissing proportioneel is en een legitiem doel nastreeft.

Recentelijk schijnt het Hof een nieuw criterium te hebben geïntroduceerd met name van de subsidiariteit.

De overheid dient inbreuken op rechten van burgers zoveel mogelijk te minimaliseren door oplossingen te vergelijken en vervolgens te trachten haar doelen te bereiken "in the least onerous ways as regards human rights"(DE HERT, P., Artikel 8 Recht op privacy, in Handboek EVRM, Deel 2, volume I, VAN DE LANOTTE, J. en HAECK, Y. (ed), Antwerpen, Intersentia, 2004, 719 en 720).

De essentiële vraag is of er een redelijke verhouding bestaat tussen de aantasting van het recht enerzijds en de legitieme doelstelling die nagestreefd wordt anderzijds.

In de bestreden beslissing geeft de verwerende partij op voormelde vragen geen antwoord.

Dat verzoeker aldus aantoonde dat de bestreden beslissing een inbreuk vormt op het recht op privé- en familielevens zoals voorzien in artikel 8 EVRM, nu de bestreden beslissing met deze gegevens verzuimt rekening te houden.

Bijgevolg is dit middel ernstig.”

3.1.2. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een *“fair balance”* moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren maar gaat hij na of het bestuur niet op kennelijk onredelijke wijze of in strijd met de voorhanden zijnde feitelijke gegevens van de zaak tot de bestreden beslissing is gekomen (RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

3.1.3. De verzoekende partij wijst op een gezinsleven in België waarbij zij verklaart een sterke band te hebben met haar kinderen en ex-vrouw alsook erop wijst dat haar moeder, tante en andere familieleden in België verblijven.

3.1.4. De verwerende partij motiveert in de bestreden beslissing betreffende het gezins- en familielevens van de verzoekende partij als volgt:

“Betrokkene liet echter na deze vragenlijst in te vullen en aan de Administratie over te maken. Aldus liet betrokkene op eigen initiatief na de Administratie in kennis te stellen van de specifieke elementen die zijn dossier kenmerken toen hem de gelegenheid gegeven werd om nuttig voor zijn belangen op te komen en zijn standpunt op een daadwerkelijke en nuttige wijze kenbaar te maken.

Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene bezoek ontvangt in de gevangenis van verschillende familieleden. Vooraleer het recht op gezinsleven gehandhaafd kan worden, dient betrokkene eerst gebruik te maken van de voor hem openstaande wettelijke verblijfsmogelijkheden. Uit het administratief dossier kan niet blijken dat betrokkene het nodige gedaan heeft om zijn verblijf van meer dan 3 maanden in België te regulariseren. Betrokkene heeft 2 kinderen in België. Het is onduidelijk of betrokkene weldegelijk een gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM onderhoudt met zijn kind(eren). Hij legt geen enkel bewijsstuk voor dat aantoonde hoe hij invulling geeft aan het gezins- en/of familielevens met zijn kind(eren) noch wordt aangetoond dat hij een sterke band zou hebben met zijn kind(eren). Hij toont niet aan of hij bijdraagt aan het onderhoud van de kinderen, of hij deelt in de beslissingen over de opvoeding van de kinderen, of hij regelmatig contact met zijn kinderen onderhoudt, et cetera. Het contact met vrienden en familie in België kan ook onderhouden worden door mod(erne communicatiemiddelen of door korte bezoeken naar de plaats alwaar hij verblijft). Vooraleer het recht op gezinsleven gehandhaafd kan worden, dient betrokkene eerst gebruik te maken van de voor hem openstaande wettelijke verblijfsmogelijkheden.”

Gelet op de voorgaande motieven blijkt dat de verwerende partij wel degelijk is nagegaan of er sprake kon zijn van een mogelijke schending van artikel 8 van het EVRM, doch heeft vastgesteld dat dit niet het geval is.

Door louter te stellen dat zij een gescheiden man is en te beweren dat zij een sterke band heeft met haar kinderen en ex-vrouw en erop te wijzen dat haar moeder, tante en andere familieleden hier in België verblijven, alsook te stellen dat zij tijdens de echtelijke moeilijkheden en vanwege de echtscheiding geen domicilie kon behouden en van ambtswege werd afgevoerd, weerlegt, noch ontkracht de verzoekende partij voormelde motieven en toont zij niet aan dat deze in strijd zijn met artikel 8 van het EVRM. Er wordt immers niet ontkend dat zij familieleden heeft in België en eveneens wordt de hypothese onderzocht, niettegenstaande het voor de verwerende partij niet duidelijk is of de verzoekende partij zich kan beroepen op een beschermingswaardig gezinsleven, dat er *in casu* sprake is van een hecht gezin. In dit kader wordt erop gewezen *“Vooraleer het recht op gezinsleven gehandhaafd kan worden, dient betrokkene eerst gebruik te maken van de voor hem openstaande wettelijke verblijfsmogelijkheden.”* Betreffende de andere familieleden – in zoverre met deze familieleden een beschermingswaardig gezinsleven zou bestaan of deze relaties zouden kunnen beschouwd worden als een beschermingswaardig privéleven – wordt de afweging gemaakt *“Het contact met vrienden en familie in België kan ook onderhouden worden door mod(erne) communicatiemiddelen of door korte bezoeken naar de plaats alwaar hij verblijft.”*

Door louter te stellen dat zij sinds 1994 in België is en te beweren dat zij geen contact meer heeft met personen in Polen, weerlegt zij geenszins de motieven enerzijds dat niet blijkt dat zij gebruik heeft gemaakt van de voor haar openstaande wettelijke verblijfsmogelijkheden en anderzijds dat het contact met haar vrienden en familie in België kan onderhouden worden door moderne communicatiemiddelen of door korte bezoeken naar de plaats waar zij verblijft.

3.1.5. De verzoekende partij wijst op haar privéleven in België en meent dat een onderzoek naar de proportionaliteit dient uitgevoerd te worden. Zij wijst erop dat de maatregel relevant moet zijn om het beoogde doel te bereiken, wat zij meent dat *in casu* niet het geval is, dat de essentiële vraag is of er een redelijke verhouding bestaat tussen de aantasting van het recht en de legitieme doelstelling, dat niet kan aanvaard worden dat de bestreden beslissing proportioneel is en een legitiem doel nastreeft, dat de verwerende partij hierop in de bestreden beslissing geen antwoord biedt, evenmin in het licht van het subsidiariteitsbeginsel, dat gezien geen rekening wordt gehouden in de bestreden beslissing met deze gegevens aangetoond wordt dat de bestreden beslissing een inbreuk vormt op het recht op een privé- en familieleven.

Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven is niet absoluut. Inzake immigratie heeft het EHRM er diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een staat de algemene verplichting inhoudt om het recht op een bepaalde verblijfstitel te garanderen (EHRM 16 december 2014, Chbihi Loudoudi en a./België, § 135). De verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, behoudens hun verdragsverplichtingen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, Kurić en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100). De staat is aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

In casu betreft het een situatie van weigering van een voortgezet verblijf. Hierbij aanvaardt het EHRM dat er een inmenging kan zijn in het privé- en/of familie- en gezinsleven en dient het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen.

Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien (legaliteit), ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen (legitimiteit) en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken (proportionaliteit). Staten beschikken over een zekere beoordelingsmarge wat betreft de noodzaak aan inmenging. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk op het recht op respect van het privé- en/of familie- en gezinsleven (EHRM 19 februari 1998, Dalia/Frankrijk, § 52; EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 113; EHRM 18 oktober 2006, Üner/Nederland (GK), § 54; EHRM 2 april 2015, Sarközi en Mahran/Oostenrijk, § 62). Dit wordt onderzocht aan de hand van ‘fair balance’- toets, waarbij wordt nagegaan of een redelijke afweging werd gemaakt tussen de belangen van het individu en de belangen van de samenleving (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 113; EHRM 23 juni 2008, Maslov/Oostenrijk (GK), § 76).

Hoewel artikel 8 van het EVRM geen uitdrukkelijk procedurele waarborgen bevat, stelt het EHRM dat de besluitvormingsprocedure, die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard. Deze procedurele vuistregel is volgens het EHRM tevens van toepassing zowel op situaties waar sprake is van een weigering van voortgezet verblijf (EHRM 11 juli 2000, Ciliz/Nederland, § 66). Staten gaan hun beoordelingsmarge te buiten en schenden artikel 8 van het EVRM wanneer zij falen op zorgvuldige wijze een redelijke belangenafweging te maken (EHRM 28 juni 2011, Nuñez/Noorwegen, § 84; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 62).

Uit het bestreden bevel volgt dat de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgeleverd op grond van artikel 7, eerste lid, 3°, artikel 44*bis* en artikel 44*ter* van de Vreemdelingenwet, omdat zij geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. Het bestreden bevel heeft aldus een wettelijke basis.

Het is verder niet betwistbaar dat de bestreden beslissing een legitiem doel nastreeft, met name de bescherming van de openbare orde. De verzoekende partij kan dan ook niet gevolgd worden in haar betoog dat moeilijk kan aanvaard worden dat de bestreden beslissing een legitiem doel nastreeft. Ook maakt zij met haar betoog niet aannemelijk, door dit louter te poneren, dat de maatregel niet relevant is om het beoogde doel te bereiken.

De inmenging in het gezins-, familie- en privéleven van de verzoekende partij is bijgevolg formeel in overeenstemming met de afwijkende omstandigheden, beoogd in voornoemd artikel 8, tweede lid van het EVRM.

Vervolgens moet worden onderzocht of de inmenging noodzakelijk is, met name of de inmenging gerechtvaardigd wordt door een dwingende maatschappelijke behoefte en proportioneel is met het nagestreefte doel (EHRM 19 februari 1998, Dalia/Frankrijk, § 52; EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 113; EHRM 18 oktober 2006, Üner/Nederland (GK), § 54; EHRM 2 april 2015, Sarközi en Mahran/Oostenrijk, § 62).

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde bij het nemen van de bestreden beslissing rekening heeft gehouden met het feit dat de verzoekende partij in België mogelijk een gezin, familie en vrienden heeft en een privéleven heeft opgebouwd.

Zoals reeds gesteld heeft de verwerende partij echter overwogen dat de verzoekende partij nagelaten heeft om op eigen initiatief de verwerende partij, nadat zij de vragenlijst betekend kreeg, in kennis te stellen van de specifieke elementen die haar dossier kenmerken, dat zij familie heeft die haar komt bezoeken in de gevangenis alsook kinderen heeft in België, dat vooraleer het recht op gezinshereniging kan gehandhaafd worden, zij gebruik dient te maken van de voor haar openstaande wettelijke verblijfsmogelijkheden, dat niet blijkt dat de verzoekende partij het nodige heeft gedaan om haar verblijf te regulariseren en dat verder het contact met vrienden en familie in België kan onderhouden worden door moderne communicatiemiddelen en door korte bezoeken naar de plaats waar zij verblijft.

De verzoekende partij toont niet met haar uiterst summier en vaag betoog niet aannemelijk dat de beslissing niet proportioneel is. Zij toont met haar summiere betoog niet aan dat er geen redelijke verhouding bestaat tussen de aantasting van haar rechten en het nagestreefte legitieme doel.

Gelet op voorgaande overwegingen maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat de verwerende partij op bepaalde vragen in het licht van de afweging in het kader van artikel 8 van het EVRM niet heeft geantwoord of op bepaalde vragen onterecht niet zou zijn ingegaan.

De verzoekende partij toont niet aan dat de gemachtigde haar gezins- en/of privéleven in het licht van artikel 8 van het EVRM op incorrecte wijze heeft afgewogen.

3.1.6. Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het eerste middel is ongegrond.

3.2. In een tweede middel beroept de verzoekende partij zich op de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel.

3.2.1. De verzoekende partij zet haar tweede middel in haar synthesesamenvatting uiteen als volgt:

“Er is niet met alle elementen rekening gehouden. Het zorgvuldigheidsbeginsel verplicht de overheid om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14

februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 22 november 2012, nr. 221 ;475). Dit houdt ook in dat zij zich moet steunen op alle gegevens en dienstige stukken.

In de bestreden beslissing wordt vermeld dat de vreemdeling die ambtshalve wordt geschrapt door het gemeentebestuur of van wie de verblijfstitel al meer dan 3 maanden is verstreken, verondersteld het land te hebben verlaten, behoudens bewijs van het tegendeel.

Verzoeker heeft België nooit verlaten. Vanwege zijn persoonlijke situatie, waaronder zijn echtscheiding, burn-out en verslaving, was verzoeker niet in staat om de nodige stappen te ondernemen met betrekking tot zijn verblijfsdocumenten.

Verwerende partij is, op grond van het zorgvuldigheidsbeginsel, verplicht haar beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en zich voldoende te informeren om de beslissing met kennis van zaken te kunnen nemen. Aan de beslissing moet een nauwgezette belangenafweging ten grondslag liggen. (MAST, A., DUJARDIN J, Overzicht van het Belgisch Administratief Recht, 1994, Brussel, P 53)

De verwerende partij moet zich afdoende informeren over alle relevante elementen, wat in casu niet is gebeurd.

Minstens schendt de verweerder het zorgvuldigheidsbeginsel door geen afdoende rekening te houden met de feiten.”

3.2.2. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

3.2.3. Door louter te stellen dat zij België nooit heeft verlaten toont zij dit geenszins aan. Evenmin toont zij met een dergelijke bewering aan dat de verwerende partij op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing ten onrechte of op onzorgvuldige wijze heeft vastgesteld dat uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij in het bezit was van een E+-kaart, dat zij op 7 september 2018 van ambtswege werd afgevoerd en dat haar kaart op 10 september 2018 werd gesupprimeerd, dat zij overeenkomstig artikel 39, §7 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, verondersteld wordt het land te hebben verlaten, behoudens het bewijs van het tegendeel, dat ze haar duurzaam verblijfsrecht is verloren doordat zij conform artikel 42quinquies, §7 van de Vreemdelingenwet niet bewijst dat zij niet meer dan twee achtereenvolgende jaren uit het Rijk afwezig was, dat zij het ontvangstbewijs inzake het hoorrecht heeft ondertekend en dat zij naliet de vragenlijst in te vullen.

Ook door toe te lichten dat zij vanwege haar persoonlijke situatie, waaronder haar echtscheiding, burn-out en verslaving, niet in staat was om de nodige stappen te ondernemen met betrekking tot haar verblijfsdocumenten, werpt zij geen ander licht op deze vaststellingen, daar zij ook ter gelegenheid van onderhavige procedure geen stukken bijbrengt waaruit kan blijken dat zij niet meer dan twee achtereenvolgende jaren uit het Rijk afwezig is geweest.

De verzoekende partij meent dat de verwerende partij zich afdoende moet informeren over alle relevante elementen, doch dat dit *in casu* niet gebeurd is, doch laat na te verduidelijken met welke elementen die haar bekend waren de verwerende partij ten onrechte geen rekening heeft gehouden. Zij toont niet aan dat zij de verwerende partij op de hoogte heeft gebracht, op enig moment tussen de ambtshalve schrapping en het nemen van de bestreden beslissing, van haar persoonlijke situatie zodat het de verwerende partij niet ten kwade kan worden geduid hiermee geen rekening te hebben gehouden. In dit licht wijst de Raad er ook nogmaals op dat, zoals ook wordt aangegeven in de bestreden beslissing, de verzoekende partij het ontvangstbewijs inzake het hoorrecht heeft ondertekend doch naliet de vragenlijst in te vullen en op die manier zelf naliet om de specifieke elementen die haar dossier kenmerken aan het bestuur ter kennis te brengen.

3.2.4. Een schending van de zorgvuldigheidsplicht wordt niet aangetoond.

Het tweede middel is ongegrond.

3.3. De verzoekende partij voegt een derde middel toe in haar synthesememorie.

3.3.1. Dit derde middel luidt als volgt:

“Wettigheidstoezicht

Is de verwerende partij uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (zie RvS 7 december 2001, m. 101.624).

Volgens verzoeker is dit niet gebeurd door geen rekening te houden, hoofdzakelijk, met zijn relatie met zijn kinderen, niet betwist door verwerende partij.”

3.3.2. De verzoekende partij lijkt de schending aan te voeren van de materiële motiveringsplicht.

3.3.3. De Raad herinnert eraan dat bij wet van 31 december 2012 (BS 31 december 2012) in artikel 39/81 van de Vreemdelingenwet werd voorzien dat de verzoekende partij de mogelijkheid heeft om een syntheseseminarie in te dienen.

In de Memorie van Toelichting bij het wetsontwerp van 11 december 2012 tot wijziging van de Vreemdelingenwet en van de wet van 27 december 2006 houdende diverse bepalingen (wetsontwerp van 11 december 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van de wet van 27 december 2006, Memorie van Toelichting, *Parl.St.* Kamer 2012-2013, nr. 53 2556/001, 55-56) wordt het volgende gesteld over de *ratio legis* van de syntheseseminarie voorzien door artikel 39/81 van de Vreemdelingenwet:

“De herinvoering van de syntheseseminarie komt tegemoet aan de overwegingen van het arrest nr. 88/2012. De mogelijkheid om een nuttige verdediging te voeren houdt immers in dat de partij die de wettigheid wenst te betwisten van een bestuurshandeling die tegen haar is aangenomen, kennis kan nemen van het administratieve dossier dat op haar betrekking heeft, alsook van de juridische argumenten die door de tegenpartij als antwoord op haar annulatiemiddelen zijn uiteengezet, en dienstig op die argumenten kan repliceren (overweging B.36.1., in fine). De bepaling garandeert de rechten van de verdediging.

De verzoekende partij beslist binnen de acht dagen of zij een syntheseseminarie wenst neer te leggen.

De meerwaarde van een syntheseseminarie is meervoudig omdat het de verzoekende partij toelaat om bepaalde middelen niet meer aan te houden en het haar de mogelijkheid geeft te repliceren op het verweer tegen de middelen die zij wel wenst aan te houden, zodat zij de middelen samenvat om de taak van de vreemdelingenrechter in complexe zaken te verlichten.”

In de Memorie van Toelichting bij de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen (II) wordt ook expliciet gesteld dat *“in de syntheseseminarie [...] geen nieuwe middelen [kunnen] aangevoerd worden”* (*Parl.St.* Kamer 2010-11, nr. 0772/001, 22-23). De wetgever heeft dit standpunt uitdrukkelijk in de wet opgenomen door in artikel 39/81, zevende lid van de Vreemdelingenwet te voorzien dat de Raad uitspraak doet op basis van de syntheseseminarie *“zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60”* van dezelfde wet dat bepaalt dat *“geen andere middelen mogen worden aangevoerd dan die welke in het verzoekschrift of de nota uiteengezet zijn”*. Het begrip ‘nieuw middel’ geldt ook voor de nieuwe uiteenzetting van het middel waardoor de verzoekende partij een nieuwe feitelijke grondslag geeft aan het middel (cf. RvS 26 februari 2013, nr. 222.647; RvS 10 mei 2012, nr. 219.287; RvS 15 december 2011, nr. 216.885; RvS 19 september 2011, nr. 215.199; RvS 19 september 2011, nr. 215.197; RvS 19 september 2011, nr. 215.200; RvS 3 mei 2010, nr. 203.574; RvS 23 december 2009, nr. 199.259; RvS 13 oktober 2008, nr. 186.998; RvS 19 april 2007, nr. 170.187; RvS 26 juni 2003, nr. 121.005). Enkel wanneer het middel onmogelijk in het inleidende verzoekschrift kon worden uiteengezet daar de grondslag ervan pas nadien aan het licht is kunnen komen, kan hiervan worden afgeweken. In dit geval moeten dergelijke middelen ten laatste in het eerst mogelijke in de procedureregeling voorziene processtuk worden opgeworpen.

Het is dan ook duidelijk dat artikel 39/81 van de Vreemdelingenwet niet toelaat dat in de syntheseseminarie voor het eerst nieuwe ‘middelen’, dit is een voor het eerst in de syntheseseminarie aangevoerde schending van een rechtsregel alsook een nieuwe en verschillende feitelijke uiteenzetting omtrent de wijze waarop een rechtsregel wordt geschonden, worden aangewend. Het toelaten van nieuwe rechtsmiddelen of een nieuwe uiteenzetting over de wijze waarop een reeds in het inleidend verzoekschrift aangevoerde rechtsregel wordt geschonden, zou overigens de gelijkheid der partijen in het gedrang brengen daar de verwerende partij alsdan niet de kans heeft gekregen om op het nieuwe middel schriftelijk te repliceren. Bovendien is één en ander niet te verzoenen met de uitdrukkelijke bepaling van artikel 39/81 van de Vreemdelingenwet dat de verzoekende partij de mogelijkheid biedt om een syntheseseminarie neer te leggen *“waarin alle aangevoerde middelen worden samengevat”*.

Concluderend kan worden vastgesteld dat de verzoekende partij in de syntheseseminarie alleszins niet op ontvankelijke wijze voor het eerst een nieuwe juridische of feitelijke grondslag kan geven aan de vordering

tenzij aannemelijk wordt gemaakt dat deze grondslag slechts na het indienen van het verzoekschrift aan het licht is kunnen komen, *quod non in casu*.

De verzoekende partij kan bijgevolg niet op ontvankelijke wijze de schending aanvoeren van de materiële motiveringsplicht.

3.3.4. Het derde middel is onontvankelijk.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien mei tweeduizend vijftientig door:

N. VERMANDER, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER